

STŘÍPKY Z MÍSTNÍCH ČÁSTÍ

LOUČENÍ S LÉTEM V TUROVCE

Vypadá to na další typický den letošního extrémně horkého léta. Blíží se druhá hodina po poledni, rtuť teploměru pevně uchycená někde kolem čtyřicítky, nehybný vzduch, nikde vidět živáčka, siesta. A tak to jistě ještě pár hodin bude. Ale ne! Turovka je opravdu kouzelné místo a teď dochází i na ty skutečné čáry. Jak mávnutím Potterovy hůlky je snad ve dvou třech minutách náves plná, malých i velkých, často zvláštěně přioděných a pomalovaných. Je poslední srpnová sobota. A to posledních více jak čtyřicet let nemůže chybět rozlučka s létem, kterou zahajuje za velkého zájmu přihlížejících přehlídka masek.

Některé se vracejí s železnou pravidelností, však pokaždé aspoň s drobnou inovací, jiné jsou zcela nové, neokoukané, ba neviděné a nevídané, co už jen tu za ta léta bylo předvedeno nápaditých originálů, kolik úžasných výstupů tu bylo shlédnuto. Nejinak tentokrát.

Porota hodnotila patnáct masek, mimo soutěž pak několik dospělých přispělo ke karnevalové atmosféře alespoň kočičími vousky a zaječími čumáčky namalovanými na obličejích, nechyběly ani hýbající se oslí uši! Bylo již několikrát při této příležitosti řečeno, že více než jinde platí Couberťinovo heslo „není důležité zvítězit...“, nicméně porota byla nucena vyhlásit tři soutěžící s nejvyšším počtem přidělených bodů, takže oficiálními vítězi se stali: dvojice Pac-Man, policejní psovod a zahradník. Zasloužený aplaus ovšem sklídili i Avatar, duchové, ovečka s kočičkou a ostatní zvířena, víla, stejně jako všichni ti policisté a fotbalisté. Zkrát-

ka všechny děti i jejich rodiče, kteří nelitovali nemalého času na přípravu masek a pak sobotního dne, kdy se přišli pozdravit s ostatními.

Během následujícího dětského odpoledne proběhly soutěže, náročná byla ta, v níž účastníci museli co nejrychleji vysát brčkem ze svého kelímku ne zcela tekutý jogurt.

Povzbuzující dospěláci, hlavně tedy mužská část, se začínali těšit na možnou následnou 18+ verzi, pití půllitru piva rovněž brčkem by v tomhle vedru bylo jistě také zajímavé. Ale došlo jen na zapojení v závodě rodinných dvojic, kdy ti starší s šátky na očích připoutaní pravou nohou k levé dolní končetině potomka se měli nechat vést po určené trase. Dobře míněné rady z publika, bohužel většinou od lidí, kteří si díky zrcadlovému pohledu pletli strany, často umocňovaly již tak dost komické situace.

Nu, a když bylo dohráno a po pauze se pomalu začal snášet soumrak, přišel čas na zapálení ohně a vrchol dne respektive celého léta. Ruda Vyvadil, legendární organizátor, před dvěma lety předal jasně planoucí pochodeň noční bojovky mladší generaci, ta sice loni novou hru pečlivě připravila, ale náhlá bou-

ře s hromy, blesky a vodní průtrží vskutku nevídané síly donutila pořadatele celý podnik v hodině doslova dvanácté odvolat. Letos to vyšlo a odložená premiéra se za horkého večera konala.

Měla název „Duch bojovek“ a 52 dětí v doprovodu 37 dospělých v celkem osmi po sobě vyrazivších skupinách mělo pomoci zabránit jakýmsi sabotážím a záhadným připravovanou bojovku poškozujícím akcím. Na pěti stanovištích rozmístěných v torzech lesních porostů nad Turovkou byly sehrány scénky, z nichž se postupně složil celý děj příběhu. Dobrovolní divadelníci byli skvělí a přesvědčiví, děti okouzlené, nadšené, zářící.

Účast dětských bojovníků, nejmladšímu byly necelé tři roky, byla větší než se očekávalo, na poslední skupinu účastníků tak nezbyly tradiční ručně vyrobené medaile, snad ale k jejich dodatečnému předání ještě dojde.

Trasa letošního ročníku byla kratší než jindy, což bylo dáno limitujícími přírodními podmínkami, zbyl tak ale čas ještě na společné setkání u ohně na návsi a pečení špekáčků, sdělování zážitků a vesměs pozitivních dojmů. Děti i dospělí si je odváželi nejen do Hříběcí, Cerekve a okolních blízkých míst, ale i do Jihlavy, Pelhřimova a dokonce až do Prahy.

Díky organizátorům, ochotníkům, pomáhajícím dobrovolníkům, stejně jako městu Horní Cerekev za zapůjčení velkého party stanu, lavic a stolů. Zdejší pergola by tentokrát kapacitou nestačila, bylo to prostě velké!

*text Přemysl Hamerník,
foto Ondřej Hruška*